

Cultuur
Film
Media
Boeken
Theater
Muziek
Beeldende kunst
Agenda

Aantrekken en loslaten

De vraag in hoeverre je als zoon moet losbreken van je ouders beheerst het nieuwe album van Douwe Bob. Een antwoord heeft hij nog niet. „Ik herken veel van mijn vader in mij. En dat is moeilijk.”

Stefan Raatgever

'Kijk dat kontje", zegt Douwe Bob Posthuma (22). En dan nog eens: „Kijk dat kont-je." Door het venster van het café staart hij de eigenaresse van het bedoelde achterwerk na tot ze de straat oversteeft. Later zal hij zeggen: „Vrouwen zijn mooi. Zo is het gewoon. Dat ik meer aandacht krijg nu ik bekend ben, werkt niet tegen me, natuurlijk. En ik ben in de prime of my life, hè. Maar luister, ik ben geen casanova, geen versieder, echt niet. Ik houd niet van one-night-stands. En daarbij: ik ben nu verliefd. En ja, dat is wederzijds." Op zijn pas verschenen album *Pass It On* staat het nummer *Hollywood*, dat gaat over de verleidingen van het leven. „Ik laat me graag verleiden", legt hij uit. „Maar dat is niet altijd goed voor een mens." Bedoelt hij behalve vrouwen misschien ook drugs? „Ik vind drugs niet zo interessant meer", verklaart hij plechtig. „Toen ik dat allemaal ontdekte was ik vrij jong, Coke deed ik op mijn 15de voor het eerst, samen met mijn vader. Ik ben er nooit van onder de indruk geraakt." Douwe Bob Posthuma is singer-songwriter en wordt beschouwd als een van de grootste talenten die de Nederlandse muziek ooit heeft voortgebracht. Drie jaar geleden won hij de eerste serie van *De beste singer-songwriter van Nederland*. De jury zag in hem de Nederlandse troonopvolger van wijlen Johnny Cash.

Douwe Bob is ook de zoon van kunstenaar Simon Posthuma (76), die in de jaren 60 en 70 hoeken ontwierp en instrumenten beschilde voor verschillende Beatles. Zijn moeder is Ellen Benard, een voormalig danseres. De twee scheidden toen Douwe Bob 3 jaar was. Het bracht hem een opvoeding die zich langs twee uiteenlopende sporen voltrok. Vier dagen per week bij zijn moeder, drie bij zijn vader. Deze nam zijn zoon mee naar zijn stamkroeg, zijn moeder speelde thuis bordspelletjes met hem en stimuleerde Douwe Bob enige tijd tot het maken van huiswerk.

Lijk je meer op je moeder of je vader?
„Dat is niet zo'n eenvoudige vraag. Ik hoop op mijn moeder."

Waarom?
„Zij is een engel. Wat die vrouw doet, niet normaal. Ze is niet alleen lief voor mij, maar ook voor anderen. Ze gaat nu gewoon twee dagen per week naar het bejaardentehuis van pa. Terwijl die twee al bijna twintig jaar uit elkaar zijn hè?"

Je moeder vertelde dat ze deels gaat om jou te ontzien.
„Zo is ze, ja. Een heilige. Ik ga niet zo vaak meer naar pa. Vind het moeilijk hem zo te zien. Hij heeft Korsakov, kan niet meer voor zichzelf zorgen. Ik moest huilen toen ik hem een jaar geleden in het ziekenhuis aan de beademing zag. Hij was in zijn eigen huis van de trap gevallen, een halve fles whisky achter z'n

kiezen. Die fles staat nu bij mij op de schoorsteenmantel. Als reminder."

De drukte van het lunchcafé begint Douwe Bob te benauwen. Frisse lucht heeft hij nodig. Een eindje lopen door het park doet hem goed. „Dit is wel effe chill zo." Langs het bankje bij de vijver rent een hardlooper. Met een kritische blik op haar billen: „Die mag nog wel een paar rondjes."

Matthijs, je manager, noemde Pass It On en Sugar de sleutelhummus van je nieuwe plaat. Waarom zijn die twee songs zo belangrijk?
„Pass It On gaat over de dingen die je in het leven wel en niet doorgeeft. Liefde bijvoorbeeld. Die moet je doorgeven. Koste wat het kost. Andere dingen, bijvoorbeeld uit je opvoeding, moet je juist proberen los te laten, ook al zijn ze je met liefde aangereikt." „Sugar vertelt die andere kant van

me en maakten we muziek. Mijn moeder pamperte me echt. Omdat ik bij mijn vader voor ons tweeën moest koken, werd ik bij haar dubbel verwend."

Hoe je niet liever meer ritme en regels gehad in je opvoeding?
„Wat structuur had me wel goed gedaan, ja. Mijn vader gaf wat hij kon."

Hoe zag een dag bij je vader thuis eruit?
„Een dag met hem was gewoon vaak supertof. Maar wat als kind veel indruk maakt, is net die ene dag in de twee maanden dat het fout gaat. Maar ik wil het niet over de details van mijn vaders drankgebruik hebben, ja, hij kon soms heel dronken, of boos, of gewelddadig worden, maar ik ga die verhalen niet meer oprakelen. Dat wordt te pijnlijk, man. Ook voor m'n moeder."

het verhaal. Dat gaat over loskomen van je ouders en is best wel autobiografisch. Neem mijn vader. Het voelt nog steeds een beetje als verraad wanneer ik kritiek op hem heb, want ik houd zielsveel van hem, begrijp je! Maar wat ik met dat lied wil zeggen is dat het geen verraad is om jezelf los te maken van je ouders. Het is heel natuurlijk je eigen pad te kiezen."

Je moeder zei: „Feitelijk stopte Douwes opvoeding op zijn 13de. Daarna ging hij zijn eigen gang."
„Ik ben in een havo/two-brugklas begonnen. Een jaar later begon ik gitaar te spelen en liedjes te schrijven. Weer een jaar verder zat ik op het vmbo. Mijn ouders zagen ook wel in dat ik geen dokter ging worden. Dus ze lieten me los. Huiswerk? Hoefde niet meer. Elke dag naar school! Hoefde ook niet meer. Het was ultieme vrijheid."

„Daarop kozen mijn vrienden en ik voor blowen en muziek maken. Mijn moeder hielp mee door in het souterrain een chill room te bouwen, waar we feestjes konden geven. Dan nam iedereen wiet en hasj

genieten op die boot. Hij heeft echt nog wat om voor te leven." Stille. „Ik vind nog dat hij het lang heeft volgehouden. Hij is al 76, hè. Ik kwam toen hij 54 was." Een zucht. „Misschien was het ook mooi geweest als hij gewoonweg al van z'n barkruk was gevallen. Ineens klaar."

Korsakov heeft geheugenverlies als een van de symptomen. Wat weet hij nog?
„Van de tijd voor mijn geboorte best veel. Zijn kortetermijngeheugen is slecht. Hij weet niet waar hij nu zit. Maar hij herkent mij, mijn moeder en zijn vriend. Dat gaat goed."

Dus je kunt hem weinig vragen over je eigen jeugd?
„Dat is een moeilijk punt voor mij. Ik heb nog zoveel vragen aan hem over mijn kindertijd. Maar dat gaat niet meer. Hij leeft volledig in het nu."

Pass It On gaat dus over het doorgeven van normen en waarden naar een volgende generatie. Hoe deed je vader dat?
„M'n pa heeft juist alles losgelaten. Zijn eigen realiteit gebouwd. Pa heeft een zware jeugd gehad, is opgevoerd als oorlogskind. Zijn vader was agent, zijn moeder was actief bij de Pinkstergemeente. Ik denk dat hij het record 'je afzetten tegen je ouders' heeft gebroken."

Jij wilde het anders doen dan hij?
„Dat wel. Maar niet volledig. Ik hou te veel van mijn ouders om helemaal van ze weg te breken. En vergeet niet dat ik heel veel geleerd heb van mijn vader. Ik ben meer wie ik ben door mijn vader, snap je? Ik ben muzikant en schrijver geworden dóór hem. Hij heeft me leren kijken naar de wereld. Daar ben ik hem eeuwig dankbaar voor."

Toen ik vroeg op wie je het meest lijkt, zei je te hopen dat dat je moeder is. Je gaf dus eigenlijk geen antwoord.
„Ik weet niet, man. Ik weet het niet. Ik denk dat ik uiteindelijk toch het meest op mijn vader lijkt. Luister, ik ben heus wel blij met wie ik ben. Maar ik herken veel van mijn vader terug in mij. En dat vind ik best moeilijk."

Waar ben jij bang voor?
„Alleen zijn. Alleen gelaten worden. Niet herinnerd worden. Niets betekenen. Eigenlijk bedenk ik me nu pas dat mijn vaders gedrag waarschijnlijk gevoerd werd door zijn angsten. Voor precies dezelfde dingen als waarvoor ik nu bang ben."

Zijn die angsten te bezwemen?
„Voordat ik je dat kan zeggen, heb ik denk ik duizend uur therapie nodig."

Hoe deed je vader het?
„Verdoven met alcohol. En de angst manifesteerde zich in woede. Veel woede."

Ben je bang dat je zijn weg gaat volgen?
„Bang? Zijn weg is een mooie weg. Frachtig zelfs. Werken met inspirerende mensen, mooie dingen maken, de wereld rondreizen. Maar ik wil dat pad wel rechtop bewandelen. Niet zwakend."

Je zei eerder: „Op m'n 28ste zie ik mezelf met een gezin."
„Ik heb van kinds af al de droom gehad om vader te worden. En dat gevoel is alleen maar sterker geworden."

Zul jij je kinderen anders opvoeden dan je ouders deden?
„Begrijp me goed: ik ben blij dat het is gelopen zoals het is gelopen. Maar ik weet wel zeker dat ik het anders doe. Mijn kinderen zullen meer structuur krijgen. Dat heeft een puber nodig. Ik weet het zelf: in die fase van je leven ben je gewoon niet goed bij je hoofd! Ik zou veel te bang zijn dat het verkeerd afloopt met zo'n kind."

“ IK KAN HET ME NIET VEROORLOVEN MEZELF TE VERLIEZEN

Douwe Bob is nooit te beroerd om even met een fan op de foto te gaan.
FOTO'S: JACQUELINE DE HAAS